

Joan Moragues Roca

Primer foren les estrelles

Premi Ciutat de Palma Llorenç Villalonga de Novel·la 2024

Primer foren les estrelles

Narratives

201

© 2026 Joan Moragues Roca

© Núria Quiñonero Sans, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Angle Editorial

c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona

T. 93 363 08 23

www.angleeditorial.com

angle@angleeditorial.com

Disseny de cobertes: Víctor García Tur

Primera edició: febrer de 2026

ISBN: 979-13-87853-29-7

DL B 1616-2026

Imprès a Romanyà Valls SA

PEFC Certificat

El paper procedeix
de boscos gestionats
de forma sostenible

www.pefc.es

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Primer foren les estrelles

Joan Moragues Roca

Premi Ciutat de Palma
Llorenç Villalonga de Novella 2024

 Angle Editorial

Als meus pares

Taula

1. Deshidratar-se 11
2. L'embalum 21
3. La felicitat en pes 35
4. Record 57
5. La guerra 75
6. El pare PM 95

Interludi. EL COLOR DE LA NOSTÀLGIA I 111

7. L'ascens 123
8. El pare AM 145
9. La caiguda 157

Interludi. EL COLOR DE LA NOSTÀLGIA II 177

10. El pare IM 191
11. La pau 205
12. El record de felicitat llunyana és un embalum
sense pes 233
13. Deshidratar-se 247

Deshidratar-se

La tòrrida nafra de la infantesa

Un rellotge trenca els segons amb el pèndol que amaga dins la panxa. Unes cortines, tot i la pal·lidesa, increpen la llum natural que voldria desbordar la casa sencera. L'estança silenciosa reposa entre la incertesa d'un matí irrellevant. I al centre de tot, al bell mig d'aquesta història, una persona es recolza al marbre fred de la cuina. És una barra de bar que li arriba a mitjana altura entre la boca i l'estern —just on es confeccionen els nusos més estrets de la impotència—. El seu nom és Bàrbara. Ara, el silenci que ha atapeït tots els racons de la casa contrasta amb el soroll que s'obstina dins la seva ment. Suposem que tinc 10 anys, es diu. Puc ser més precisa, 10 coma... què? 10,5 anys. Sí. Més o menys els tinc. Vius, 10,5 anys no és ben bé el mateix que deu anys i mig. Per a algú que veu nombres arreu, no apareixen mai escrits en lletres.

Això són 10,5 voltes completes al voltant del sol a bord del planeta, segueix cavil·lant, la qual cosa equival a aproximadament... quants quilòmetres? A veure, Bàrbara, pensa. 10,5 multiplicat per... per quant? Uf, és difícil, pot-

ser m'he passat un poc. Clar, és que podria intentar calcular els quilòmetres que he fet al voltant del sol, però no tindria en compte els que ha fet el sol dins la galàxia, o la mateixa galàxia a través de l'univers. Em sona que el sol, i tot el sistema, viatja a uns 800.000 quilòmetres per hora, crec. Però respecte què? A més, ara hauria de pensar quantes hores equivalen a aquests 10,5 anys, i després multiplicar-ho per 800.000. Ai, merda, no, no em sortirà, hauria de canviar de pensament. Podria centrar-me a calcular els quadrats perfectes. Va, 2 elevat a 2 són 4. 3 elevat a 3 són 9.

Un cop.

La nina es despista i pensa no, no; no anem bé, no em serveix, massa senzill. A veure... i com ho sé jo, que el sol viatja a 800.000 quilòmetres per hora? Algú m'ho va dir. Va ser la mestra? Em sorprendria, però potser ho va llegir a un llibre de l'escola, no ho sé. En tot cas, m'agrada la mestra. I els companys també m'agraden, en certa manera. Excepte en Gerard i la seva veu cridant-me tot el dia Bàrbara, Bàrbara, Bàrbara.

Un cop, dos cops, tres cops.

No és que el nom em defineixi, segueix cavil·lant. Bàrbara són lletres que no signifiquen res. Bé, vejam, en realitat m'han explicat que significa maleducada o dolenta o coses així. Però això només m'ho han dit quan s'han enfadat amb mi: el pare m'ho va dir una vegada i em vaig posar a plorar.

Un cop.

Crec que el nom va ser idea de la mare, recorda na Bàrbara i gairebé es posa contenta. En qualsevol cas, el pare

em va dir, suposo que per arreglar la destrossa lacrimògena que havia causat amb les seves paraules... és que a vegades les paraules poden fer molt de mal, eh! Quan la mestra renya en Daniel a l'escola sempre acaba plorant, per exemple, i és ben curiós que les paraules siguin el que són, vibracions de les cordes vocals que es transmeten a l'aire i ens arriben a l'oïda i les entenem i fan que el món sigui com és, no? Però és com si cobressin vida, com si en pronunciar-les es dipositessin en un lloc de la realitat i tinguessin un comportament i les poguessis saludar i donar-los les gràcies per tot amb més paraules i llavors les paraules parlarien amb les paraules, i seria molt graciós.

Un cop, dos cops, tres cops.

S'adona que se n'ha anat del tema en què volia centrar-se i intenta tornar-hi: a veure, què deia; sí, que el pare, per ajudar una mica, em va dir que segons els grecs una persona bàrbara era algú de fora, simplement, una estrangera. No està tan malament, jo sempre m'he sentit una mica fora de lloc entre la gent. I crec que, ben pensat, potser sí que hi ha una certa relació entre el nom de les persones i com són. Na Clara de la meua classe té la pell molt clara, per exemple. Ha! De fet, mira tu, és que no conec ningú que nomi Clara i tingui la pell obscura. Segur que n'hi ha, però no gaires. Que satisfactori és trobar aquestes connexions entre les coses. Com dos nombres primers que poden no tenir cap relació entre ells, poden estar bastant distants entre si, però d'alguna manera quan apuges el volum del televisor se t'apareixen sorprenentment diferenciats dels altres, com si fossin vermells entre la resta de nombres blancs. És alguna cosa que no sé ben

bé d'on ve, però els agermana irremeiablement, i clar, he de deixar el volum a un múltiple de 5 preferiblement, o almenys a un de parell, i si no a un nombre de la taula del 3 o del 7, que quasi són vermells, però no acaben de fer botar l'alarma.

Un cop.

Aquesta tirallonga de cabòries es desenvolupa sense frens des de fa uns quants minuts, a dins el cap d'aquesta persona, de 10,5 anys, recolzada a la barra de la cuina de casa seva. Són les 9:59 del matí de dissabte. Els dies preferits de na Bàrbara són, per ordre descendent: dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres, diumenge i dissabte. Perquè, desgraciadament, el dissabte ni hi ha classe ni hi ha previsió d'haver-n'hi en les pròximes 24 hores. Just ara el rellotge de la saleta, a l'altra banda de la barra de la cuina, toca les 10 en punt, amb aquell soroll eixordador que na Bàrbara odia profundament i ella es demana quants decibels deuen ser això? Les escales logarítmiques! Ostres, recordo que em va fascinar molt, quan m'ho va explicar el pare. Tenen un no-sé-què molt atractiu. En tot cas van molt bé per a mantenir el cap ocupat en alguna cosa i no pensar en els

Un cop, dos cops, tres cops.

La cognició de na Bàrbara no pot omplir-se d'aquestes idees gaire més temps perquè els tres cops anteriors han sonat amb la mateixa freqüència que alguns dels tocs del rellotge de la saleta anunciant les deu en punt. Pura coincidència, és clar, però la despisten i ara es pregunta on era que vaig pensar això? Ostres, que interessant. No fa gaire, és com un *déjà-vu* que només es dona dins el meu cap,

que ara que hi penso tots els *déjà-vus* es donen només dins el meu cap; on era, Bàrbara?, on era?, on era? A veure, sé que la situació no s'assemblava gens a aquesta, era completament diferent: no em trobava a la cuina i no sentia els sons del rellotge, no, n'estic segura. Quan vaig pensar-ho? Va, va, concentra't.

Un cop. Aquest, sincopat entre els dos últims tocs del rellotge del menjador.

Ah, clar! Clar que sí: era al cotxe, devia ser dimecres passat. O dimarts? Va ser dimarts, sí. Els intermitents que el pare havia activat quan es disposava a aparcar per anar a parlar amb el tiet Andreu, conegut a casa com el *capullo* de n'Andreu —se li va escapar l'altre dia al pare—, havien sonat al mateix tempo que «Time» de Pink Floyd a la ràdio. Bé, no és gran cosa tampoc, no n'hi ha per flipar, però és curiós.

Un cop, dos cops.

Dos cops? Merda, merda, el patró s'ha trencat ara, pensa la nina.

A casa de na Bàrbara, una casa corrent d'un poble normal i corrent, portàvem 3 minuts i 32 segons de fidelitat entre cops triples i cops individuals, i ara un cop doble ha hagut d'escolar-se a traïció per aquí. Però, per favor, concentració, després ja tindrè temps d'esbrinar quina pauta segueixen els cops, continua pensant ella. Perquè, aquest incís s'havia de fer tard o d'hora, na Bàrbara està convençuda, a l'edat de 9.951 milions de quilòmetres, que en tot hi ha una norma, patró, pauta, regla, que en tot hi ha nombres que defineixen les coses i que, per això, estaria molt bé dedicar-se a estudiar els nombres, com el seu

pare. Els llibres, en canvi, l'altra gran passió del seu progenitor, no li han cridat mai l'atenció. Una vegada va provar de començar a llegir una novel·la, ara que hi pensa, una d'uns nins petits que naufragaven en una illa i havien de sobreviure, em sembla, i a un senyor li deien Diven-dres? Pot ser? O m'estic confonent amb una altra novel·la que em va explicar el pare? Ah, i alguna cosa de les mosques? Alguna cosa passava amb les mosques i... bé, jo què sé, no em va agradar aquell llibre. I els poemes! Els poemes sí que no. I mira que a ell també li agraden molt, i abans n'hi llegia alguns, a ella i a la mare. Però que va, no hi ha manera, no entenc res mai, es diu. Prefereixo escoltar música, que a efectes pràctics és escoltar nombres, clar, això sí que m'omple el temps. Uf, sí, la música! Hi puc pensar, també, per mantenir la concentració.

Un cop.

Ui, ara un altre cop individual? A veure, centra't, Bàrbara. En què pensava. Abans ha sortit Pink Floyd, per exemple. Com li agrada aquest grup, a la mare! O com li agrada aquest grup a la idea de la mare, perquè a la mare, com a ésser viu, no li pot agradar res, ara mateix, perquè va morir fa poc més de mig any, el 2 de febrer. Des d'aquell moment, pensar en la mare és veure-la asseguda al balancí de la saleta, cosa que sempre provoca un somriure ínfim, que sembla que lluiti per definir-se, a la cara de la nina. I al mateix temps, els seus ulls d'un color blau verdós, una fotocòpia dels de la mare, se senten culpables de carregar amb un record tangible d'Ella i passen a apuntar lleugerament més baix d'on sigui que estiguis mirant fins llavors, a algun lloc més trist.

Ella va en majúscula, perquè a aquesta edat els progenitors encara són una encarnació sense màcula de les virtuts humanes. Tot ho fan bé i sempre tenen raó. És possible que, a excepció de la visió d'una filla petita, les persones només rebem aquesta crítica tan desmesuradament positiva quan ens morim. A veure, que ja està clar que la meva mare és una excepció, reflexiona. Ella sí que es mereixia tot el que li deien quan va morir, perquè era cert; què li havies de dir de dolent, a la mare? Ah, però pot ser

Un cop, dos cops, tres cops.

Pot ser, segueix, que jo tingui aquesta visió perquè la mare va morir quan jo encara no m'havia fet gran. Sí, quan encara no havia fet el canvi pel qual una filla deixa de veure amb ulls excel·lents tot el que fa un progenitor. Podria ser, no? I ara ha quedat per sempre més com aquella espècie de divinitat, com un número 10, com la perfecció de carn i ossos. Sí que pot ser, sí.

Un cop.

No sé si m'hauré de rendir. Ara ja em costa concentrar-me a no concentrar-me en els cops. I per molt que m'hi esforci no puc, no puc...

Un cop, dos cops, tres cops.

Les llàgrimes fa 4 minuts i 21 segons que han començat a brollar dels ulls de color verd blavós de na Bàrbara de manera ininterrompuda, i van impactant contra el marbre de la cuina a cada segon que marca la busca petita del rellotge del menjador. Algunes rellisquen nòmades i regalimen fines pels porticons, cercant desesperades el terra de la cuina. És possible que s'hagi fet pipí al damunt. L'altra vegada ja li va passar. No és capaç de

dir-ho perquè la calentor dels cops li bull la carn entre les cuixes.

Un cop.

Es pot escalfar un pollastre cru només amb cops, fins a cuinar-lo, només

Un cop, dos cops.

Algun dia m'agradaria calcular l'energia que es transmet en cada un dels cops del pare, i potser podria

Un cop.

Pegar amb els punys hauria de ser més efectiu que amb la mà plana perquè com menys superfície utilitzem per a fer força, fem més... pressió, era?

Un cop, dos cops, tres cops.

Els claus d'aquell paio. El pare m'ho va explicar, com era?

Un cop.

Per favor, pensa en qualsevol cosa, aquell senyor que s'ajeia damunt claus i no es feia res. Ho podia fer perquè el seu pes es repartia en molts claus i

Un, dos, tres, quatre cops.

Ara ja li resulta impossible pensar en alguna cosa per a distreure's. Ni el tempo del rellotge, ni la mare, ni Pink Floyd, ni els pollastres a l'ast, ni el *capullo* del tiet Andreu, ni els claus d'aquell paio, ni les escales logarítmiques, merda. Na Bàrbara es rendeix a ser conscient dels impactes de la mà del pare contra les seves cuixes, o el cul, o no sé on m'està pegant, però sigui on sigui no n'hi havia per a tant, probablement tinc sang, i probablement sí que m'he fet pipí a sobre, i per això s'ha enfadat encara més.

Quan el pare atura, per fi, la nina queda definitivament repenjada a la barra de la cuina, que la suporta indiferent, impàvida. Nota el tacte fred del marbre amb la galta. També nota un petit bassiot d'aigua seva, aigua que li ha sortit de dins els ulls. No sé com funcionen els llàgrimals. I si suposem que ploro a ritme de 20 llàgrimes per minut, i posem a 7 microlitres per llàgrima, quant tardaria a deshidratar-me?

L'embalum

La fascinant vertebració de les relacions humanes

Na Bàrbara gira la darrera cantonada abans d'arribar a la recepció del mòdul H, 37 passes des de l'entrada, exactament com ahir i 2 passes més que divendres de la setmana passada, i pensa com pot ser que encara segueixi sense acostumar-me a aquesta flaire de netedat postissa de l'hospital, amb els 4 anys que fa que hi treballo i segueixo odiant-la com el primer dia. És com intrusiva. L'olor, dic. Ni les partícules gasoses que allibera el cafè i que cada matí viatgen de la seva mà dreta fins als seus narius la hi poden dissipar. El mira. Marró com un dia més a la feina.

Tot i que acaba de començar, no té cap esperança disposada en un dimarts qualsevol, encara prou lluny del cap de setmana. Dins l'hospital les olors solen ser els elements definitoris de la seva jornada laboral. La pudor que fa el de la 302, pensa ella, és demencial. Na Cristina es refereix a l'habitació com la piscina, perquè entrar-hi de cop no és recomanable si no ha passat més d'una hora des de la darrera menjada. És bona, na Cristina. Sort que

amb ella almenys ens entenem. Perquè si fos per personal com n'Albert... la pesta que desprèn a darreres hores de la dieta! Buf, quin desastre. Només pensar-ho em posa malalta. I si això ho acompanyes amb unes ganes titàniques de tocar els dallons en resulta el company de feina perfecte! Així i tot, no hi ha cap olor que na Bàrbara odiï més profundament que la del mateix hospital. L'olor neutra de cada dia, de la feina desagraïda, del mal d'esquena, d'estar dreta hores in comptables, d'un vòmit que em toca fer net aquí i una cagarada de la vella del segon pis, com deu tenir els budells?, del fill de p de n'Albert —només acaba l'insult a darreres hores, quan l'olor de suor del company la hi obliga— i d'haver triat una feina que no volia, jo, si està clar que aquí no hi ha nombres, què faig aquí, tot per renegar del pare, tot per treure'm del cap els traumes que, tanmateix, retornen a retronar dins el cap faci el que faci, com si només pogués tondre'm els pensaments i esperés que no em creixessin de nou com la llana quan arriba l'estació idònia o com

—Bàrbara?

—

—Ep! Bàrbara, et trobes bé?

—Hm?

—Hoooola, tot bé?

—Ei. Sí, sí, clar. Com va, Cris?

A la quaranta-cinquena passa se la troba amb les mans embutxacades i la rialla burleta, aquesta tan seva, que li diu ja sé que t'estàs menjant el cap pensant en qualsevol cosa menys en la feina.

—Regular, tu?

—Regular també.

Altíssima quasi fins als dos metres, prima quasi fins a tenir por de fer-li mal quan t'hi aferres, poc hàbil amb els moviments, poc plàstica, si fos un animal seria un llagost, potser, o una *mantis*, millor, saps? Uf, sí, clarament una *mantis*. Es diu pregadeu, en català, s'aventura na Bàrbara. I segueix rumiant: fa molt bona oloreta, na Cris. Que això no ho diem mai, eh, i no sé per què. Dius a algú ei, que he conegut aquesta persona, i et demanen com és, és guapa, divertida, t'ha fet riure, tal, tal, que està molt bé, però podríem demanar quina olor fa? Jo m'hi fixo tot d'una, si algú fa bona oloreta, com na Cris. No dic olor de perfum, sinó l'olor corporal, que diria que és única i exclusiva de cadascú. I diria també que d'una bona amiga sempre te n'ha d'agradar l'olor. Fa els anys el 6 d'abril, 6 del 4, 64, que és 2 elevat a 6, i és molt fàcil de recordar perquè és indubtablement una potència de 2, na Cristina (els nombres sempre definint el món de na Bàrbara). És una persona feta a partir d'elements poc variats, és una noia de costums clars i rutinaris, que viu còmoda en la tranquil·litat i el confort de les coses senzilles, sense innovacions ni bogeries estranyes: en base 2. Hi ha gent molt més complicada: són nombres que resulten de combinar-ne de diferents, nombres divisibles entre diversos primers alhora: entre 3, entre 5, entre 7, entre 11, entre 13... Aquests són més difícils de tractar, perquè són imprevisibles. Però na Cris sempre està en base 2, sempre reacciona com s'espera que ho faci, sempre respon de la manera que toca, de la seva manera. És del tipus de persona a qui tothom conta les seves desgràcies perquè et dona la seguretat del 2, i ja

sap greu que s'hagi de menjar els merders de tothom, evidentment, però és que concedeix una calidesa, una temperància i una tranquil·litat incomparables. A més, el 2 és el nombre natural més baix en què es poden descompondre els altres nombres, és el menys energètic, el que et dona la calma que necessites. Per a na Bàrbara, seria un horror encara major haver de treballar a l'hospital sense ella.

—Molt bé, tot en ordre —respon sense canviar aquesta rialla burleta que segueix dient ja sé que t'estàs menjant el cap pensant en qualsevol cosa menys en la feina—. És que t'he vist i dic, aquesta torna a fer cara de YouTube!

Quan na Cris va descobrir el friquisme de na Bàrbara, anys enrere, li va semblar estranyament còmic. I encara més quan s'assabentà que seguia activament diversos canals que publiquen contingut en format documental sobre curiositats científiques, i que sovint la mantenien desperta fins a altes hores de la matinada. Sempre que podia, aprofitava per a recordar-li com de sorprenent li semblava, això.

—Molt graciosa!

—No passa res, dona —diu na Cris, entre rialles—, cadascú té els seus secrets!

—No entenc per què et sembla tan divertit. Mira, just ahir *Vsauce* va penjar un vídeo després d'una eternitat absent. Sabies que actualment hi ha més gent que té un mòbil que un raspall de dents?

—Ah, sí?

—Sí —respon na Bàrbara, amb un punt d'orgull que na Cris no entén—. El vídeo no anava d'això, però aquesta dada em va quedar gravada.

—El que deia, ets una friqui. —Na Bàrbara aixeca les

espatlles i posa cara de quin remei.— Vens a la sala de cures? Que ja fas tard. I has de conèixer en Miquel, eh. No et fa ganes?

—Aquell senyor que es vol morir?

—Bàrbara! —Esbatanant els ulls.— A veure, jo més aviat diria que no li agrada haver de fer quimioteràpia. Deu estar boig, tu, no ho entenc!

—Va, tira. Et vinc darrere.

La sala de cures queda rere una porta amb un vidre translúcid, al fons d'un passadís sull, més enllà de la recepció. Per tant, per arribar-hi cal passar per devora n'Albert. 4, 5, 6 passes dins el mòdul i ja albira el punt de recepció on treballa ell i la seva mala olor. Ara fulleja alguns papers amb la vista vertical, o més probablement fent veure que fa alguna cosa, que no ens vegi, per favor, que no ens vegi, que no ens vegi.

—Bon dia, Albert, com ho portes? —na Cristina, que no podia tancar la boqueta durant 10 segons, parlant a la calvície incipient del recepcionista.

—Ei, bon dia. —Torna a abaixar la vista. Per sort sembla que està enfeinat de veritat, contra tot pronòstic.

Sense més somriures forçats, 15 passes més i totes dues arriben a l'entrada de la sala. Na Cristina s'atura just abans de posar la mà sobre el pom platejat i diu:

—Ahir no vares coincidir en cap moment amb en Miquel, no?

—No, què va, ahir encara va venir en David. Que no ho recordes?

—Sí, dona, sí. Però no sabia si havies vingut en algun moment.

—Doncs no. Fa unes quantes setmanes ja, des de la darrera vegada que em va tocar, i ahir ni m'hi vaig acostar, a la sala de cures. Em sembla que ni tan sols sé quina cara té, el teu amic.

—Ja.

—Per què ho dius? Ja me'n vares contar quatre coses.

Na Cristina riu silenciosament i una mirada de complicitat acompanya el seu

—Perquè és una persona... difícil. Deixem-ho així.

—Va començar ahir?

—Correcte, ahir era el seu primer dia. Tot i que jo ja el coneixia d'un tractament previ. Suposo que no t'ho vaig dir, però es farà quimioteràpia tota la setmana, per tant, l'aguantarem avui i tres dies més. —De nou, es retura just abans de baixar el pom. — No t'espantis si té un mal dia.

—Mmmm, ja. Molt bé, tranquil·la.

—Vull dir que si no aconsegueixes caure-li bé en quatre dies, no t'entristeixis gaire. Jo amb una sola hora ja vaig tirar la tovallola.

Després d'una mitja rialla, na Bàrbara, ja una mica impatient, acaba amb els preàmbuls:

—Que sí, dona, no pateixis. Entrem?

Per la descripció prèvia de na Cristina, el pacient, a ulls de na Bàrbara, podria ser un 30.030, que a més de ser força curiós és només divisible una vegada entre els nombres primers inicials: 2 per 3 per 5 per 7 per 11 per 13 són 30.030. És la manera més directa que té ella d'analitzar algú que no saps mai com et sortirà: si té un mal dia és horrorós, però si té un bon dia pot arribar a ser agradable. En qualsevol cas, a l'altra banda de la porta hi ha una sala

rectangular equipada amb nou butaques: quatre a la paret que queda enfront de l'entrada, dues a l'esquerra, dues a la dreta i una al costat mateix de la porta, just a la dreta de les infermeres, també apuntant cap al davant. Parets blanques, dues finestres a la dreta, per on no entra més que la poca llum natural de les 8:07 d'un matí de novembre i que no s'imposa a la il·luminació blanca dels fluorescents, rajoles blanques, quin problema tenen els hospitals amb els colors?

La sala de cures és un lloc on inercialment es parla poc i fluix. Les infermeres que hi treballen no només han de controlar que tothom rebi la medicació correctament, sinó que, a més, han d'adoptar un rol com d'animadores. Intentar que l'estada dels malalts no sigui tènica, malgrat que no puguin evitar que sigui trista. Les cares que na Bàrbara i na Cris es troben a dins es debaten entre la son i l'avorriment, i més a aquesta hora. Totes les persones, callades, es permeten farcir del líquid que els arriba d'una bosseta sobre els seus caps. Deixen reposar el temps i solament amollen algun comentari quan el silenci es fa asfixiant.

A la butaca situada a la dreta de les infermeres, al costat de l'entrada, reposa un home d'uns 60 anys mig adormit. O adormit del tot, ara que s'hi fixa. La cara li reflecteix el cansament dels músculs i la poca barba que li pobla la cara està repartida sense ordre ni patró evident. Cabells estirats des del front cap al clatell i ulleres molt passades de moda. Es troba en bona forma, sembla, amb una panxa generosa —comparada amb la de la resta de pacients— sota una camisa de quadres i unes cames ro-

bustes, amagades dins uns pantalons de xandall que no dissimulen la gruixa de les cuixes. A la mà hi té un llibre tancat, que segurament ha llegit durant uns minuts fins a haver-se vist atacat per la son. A un costat hi ha un comodí, on descansa una llibreta oberta, en blanc, i un bolígraf. Els tubs pengen de la bossa transparent i el líquid cau amb comptagotes a través d'aquests fins al catèter de la mà. Quan na Cristina se li acosta per comprovar l'estat de la medicació, l'home es desperta de sobte amb un bot.

—Eh?! —Mira a dreta i a esquerra ràpidament, buscant què el destorba del repòs. Després aconseguix enfocar la mirada en direcció a na Cris.— Ah. Què cony passa ara?

La cosa promet.

—Perdoneu, Miquel, no volia... despertar-vos. —La infermera tasta les paraules a la boca abans de fer-les audibles, com intentant assegurar-se que el pacient les digerirà sense queixes.— Tot bé?

—Fantàstic! Estic de puta mare, aquí intubat. Quan em deixeu marxar? —Na Bàrbara observa per sobre l'espatlla de la seva companya.

—Heu d'estar-vos amb la medicació una hora, ja ho sabeu. A les nou vindrà la vostra germana a buscar-vos. Estigueu

—Que sí, que sí, ja ho sé. Si no fos per ella no em tornàrieu a veure el pèl. Quina peresa d'hospital. Preferiria fer les tasques d'Hèracles abans que passar un minut més aquí, collons! —Es remou a la cadira i mira a la seva dreta, a través de la finestra, defugint les paraules de na

Cristina, que a partir d'ara xocaran irremeiablement contra el seu clatell. Ella ho segueix provant, després d'un sospir.

—Bé, tot en ordre, el flux és bo i

—Deixa'm en pau —escup el pacient a la finestra.

—Ho fem el millor que podem, Miquel. —Ara na Cristina, tot i la ràbia, diposita amb delicadesa les paraules en l'ambient, a veure si poden entrar dòcilment en l'interlocutor, mentre es gira i observa na Bàrbara amb un gest que significaria alguna cosa semblant a em cago en la mare que el va fer.

—I una merda! Sempre amb el discursset dels infermers, que bons que són, que bé que ho fan. Quina mandra, per favor.

Mentre na Cristina aguanta estoicament les queixes, na Bàrbara dissimula allunyant-se'n i amaga el rebuig que comença a sentir pel famós pacient. S'ocupa de diverses persones que reclamen la seva atenció, hola, bon dia, soc la suplent, avui hi seré jo, sí, en David no ha pogut venir avui, em sembla que no tornarà en tota la setmana, sí, sí, fins la setmana que ve, em sembla, no ho sé, senyora mmmm, com?, Carbonell?, doncs no ho sé, doncs jo esperava en David diu la senyora Mmmmmcarbonell, i quina santa paciència es necessita per a treballar a l'hospital. Passes i passes anant i venint per la sala, a veure si a algú li cal alguna cosa, quin avorriment, i repara en el sol del matí d'hivern que ja comença la seva carrera sense rival cap al zenit mentre el cel perd el color ataronjat de les primeres hores del dia.

—Ep!

Algú li toca l'espatlla. Quan es gira es troba na Cristina amb cara de tu ho trobes normal?, i ella li respon posant cara de no, tia, no. Per assegurar-se'n, pregunta:

—I avui té un dia bo o...?

—No, no —respon na Cristina—. No és tan exagerat, si aquests fossin els dies bons ja m'haurien hagut d'ingressar a mi. La cosa pot anar a pitjor, però. Creu-me.

Mentrestant, na Bàrbara dona algunes rampellades al pacient 30.030, que segueix amb el rostre anunciant que està enfadat amb el món, però ha deixat de mirar la finestra i ara llegeix el llibre que té entre les mans. Per què deu ser tan desagradable, aquest home?

—Ei, què dius?

—Com? —es regira davant la pregunta de l'amiga, que la fa tornar a la realitat.

—Et demanava si te'n pots encarregar. Una estona. A veure si amb tu s'amansa una mica. Mira com té la via, com a excusa, que només es mou i jo què sé, només faltaria que li donéssim motius de veritat per a enfadar-se.

I com que no pots dir que no a una persona que és una potència de 2, perquè ella per tu segur que et faria el favor, li respon:

—És clar, vaig a veure què em conta.

Passa esquerra, dreta, esquerra, dreta fins a 8 per arribar al seu costat i res, el senyor ni aixeca la vista ni res del llibre, si escoltés música li demanaria què escolta, però ara què he d'anar a moure tema de conversa si deu voler

—Què paaaaassa ara? —El 30.030 aixeca la vista; bé, potser és una mica violent pensar en les persones com a nombres, s'excusa na Bàrbara, tot i que ho faci sovint. No

fa falta seguir per aquí. Doncs el pacient malhumorat, podem dir, aixeca la vista, obre els ulls i mou una mica el cap en un gest de per què em mires?

—Emmm, hola?

—M'ho dius o m'ho demanes? —Té un esguard gelat que posa nerviosa.

—Emmm, no...

—Què passa? —No retira la mirada dels ulls de na Bàrbara.

—Emmm... —No troba les paraules, no hi ha manera.

—Emmm, emmm, emmm, emmm... No cal saber parlar per treure's la carrera d'Infermeria? —I el rictus glacial roman com un mur entre els dos.

—Què? Però... però per què sou tan desagradable?

—Com?

—Dic que

—Ja sé què dius, simplement no m'ho esperava. —S'arronsa d'espatlles, les puja més a prop de l'entrecella arrufada i el seu esguard mig tancat com si volgués condensar la incredulitat en un espai molt reduït.

—

—Res més?

Hòstia, quina impotència, el senyor aquest. Na Bàrbara posa els ulls en blanc i ara ja sí que sent rebuig total, absolut i consagrat per en Miquel. Li dona l'esquena i des de lluny veu com na Cristina la mirava dissimuladament, i li posa cara de tu ho trobes normal?, i na Cris li diu amb la boca tancada, les celles amunt i la barbeta avançada no, tia, no. De sobte, la porta de la sala s'obre furiosament i dona pas a una figura que entra exaltada fingint serenor i

demana per qui? Per mi? Sí, soc jo, na Bàrbara, que passa res?

—Podries venir amb mi un moment? —demana la figura.

Surt de la sala després de comprovar amb una llambregada que ningú necessita els seus serveis i segueix la treballadora de l'hospital que no havia vist en la meua vida, deu ser d'una altra secció, i cap a les escales, on va ara tan de pressa? 78 passes ràpides comptades, ni una més ni una menys, fins als escalons en un tres i no res.

—Ei, un moment! Què passa? On anem?

—Anem a urgències, no sé què passa, m'han dit que et vingués a buscar a aquesta planta, no sé res.

A dues tirades de 12 graons per 2 pisos baixats, cap a la planta baixa primer i després cap al soterrani, la planta d'urgències, són 48 escalons recorreguts en un temps rècord, segur, tot per arribar-hi, plantar-s'hi i veure l'ambulància aparcada encara amb les sirenes en marxa, però l'efecte Doppler no s'aprecia ara perquè l'ambulància està aturada... Però en què penses Bàrbara? Què està passant?! El personal d'urgències va i ve, i un senyor amb els cabells excessivament engominats li diu Bàrbara? I ella Elvis? No, això només ho pensa, i també pensa quina suada amb un moment, i torna a pensar però en què penses?, per favor, i li diu sí, què? Però ja no fa falta que el senyor Elvis digui res perquè al passadís veu la llitera amb rodetes que s'allunya portada per 4 infermers i ella s'hi acosta corrent i cridant i corrent, volten la cantonada i ella vinga córrer, no sé ni per què corro, si potser no era per això que em cridaven i esbufegant arriba i posa la mà sobre l'espat-

lla d'un infermer i ell es gira sense aturar de moure's i en el moment en què es gira deixa entreveure la cara adormida que pertany al cos estirat al llit i és un embalum que feia anys que no veia; un embalum molt canviat; sense cap dubte, l'embalum que menys ganes li feia veure del món sencer.